

Politimesteren

Gribende og spændende
Livs-Roman fra to Verdensdele.

Indeholder en Rigdom af stærkt
virkende Optrin fra Nutidslivets
forskelligste Milieu'er.

Dansk Kunstfilm.

50 Afdelinger.

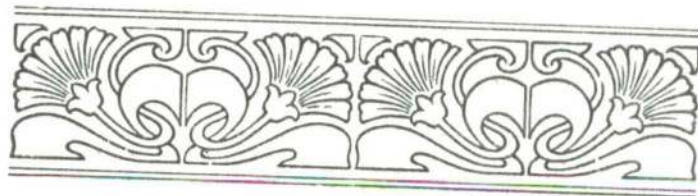
Hovedpersonerne:

Hutkinson, Fuldmægtig,

senere: Straffefange,
Politibetjent,
Overbetjent,
Politimester:

Hr. Psilander.

Hans Hustru . . Fru Karen Lund
Den unge Bankier Hr. Laur. Olsen
Hutkinsons Ven. Hr. Lagoni
Fange Nr. 13 . . Hr. Brechling
Datteren . . . . Frk. Ella Pedersen

Afdelingerne:

1. Et lykkeligt Hjem.
2. Faderglæde.
3. Slangen i Paradiset.
4. Til Stævnemøde.
5. Opdaget!
6. En frygtelig Meddelelse.
7. Ægtemandens Hævn.
8. Løn som forskyldt.
9. Bag Fængslets Port.
10. 12 Aars Tugthus.
11. Tugthusfangens Drøm.
12. Fader og Datter.
13. Fangerne Nr. 10 og 13.
14. Flugten.
15. Det gælder Livet.
16. Narret!
17. Et Tilflugtssted.
18. Mellem Cowboys.
19. Gode Venner.
20. Politispionen klemmes.
21. Den blinde Passager.
22. Frelst.
23. I Sidney.
24. Hvervet som Politibetjent.

25. Hos lille May.
26. Fader og Datter forenes.
27. Forfremmet til Overbetjent.
28. I Embeds Medfør.
29. Et uventet Møde
30. „Kender Du mig?“
31. Haardt saaret.
32. Paa Hospitalet.
33. Fint Besøg.
34. Udnævnelsen.
35. May er forelsket.
36. Forlovelsen deklareres.
37. Hvorfor er Du saa bedrøvet, Fa'er?“
38. Tilstaaelsen.
39. En ubehagelig Gæst.
40. Mødet i Parken.
41. Et Mordforsøg.
42. Grebet!
43. „Jeg maa gøre min Pligt!“
44. Mays Fortvivlelse.
45. En virkelig Ven.
46. Gesandten tager Affære.
47. For Skranken.
48. Dødsdømt!
49. Nr. 13's Hævn.
50. Frelsen!

„**P**ris ingen lykkelig, før han ligger i sin Grav“, sagde den gamle Vismand — og desværre rummer disse Ord en dyb og bitter Sandhed; selv den mindste Solstraale-Lykke maa betales dyrt med Strømme af

Den utro Hustru.

Taarer, intet faas omsonst — alt maa købes i dyre Domme.

Fuldmægtig Hutkinson er en tilfreds og glad Mand: Han har en god og anset Stilling, en smuk Hustru og en dejlig lille Datter, kort sagt, han er lykkelig og tilfreds; des dybere bliver derfor ogsaa hans Fald og bund-

løse Ulykke, da han mærkes af den Skæbnens Finger; som et Korthus ramler hele hans straalende Lykkeslot sammen. Det er en Ven, som river ham Bindet fra Øjnene og meddeler ham, at hans Hustru er ham utro. Han vægrer sig ved at tro det, det er umuligt, det kan ikke være sandt. Kun alt for snart skal han blive overbevist, og det saa grundigt, at ingen Tvivl er mulig: Vennen fører ham hen til det Sted, hvor hans Hustru holder Stævnemøde med sin Ven og Elsker. Et Øjeblik staar Hutkinson som lammet, Slaget har været for

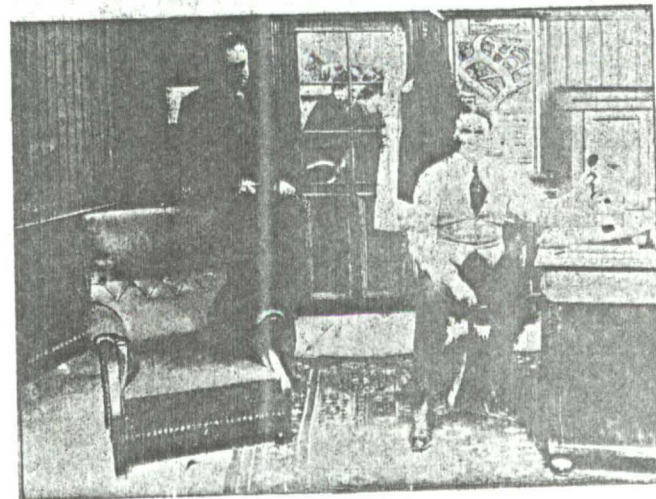

Stævnemødet aftales.

voldsomt, men et Sekund efter jager Blodet ham hedt og vildt til Hjertet, og med et Brøl som et saaret Dyr styrter han sig over det forræderiske Par — sanseløst og uden Betænkning river han Revolveren op — et Skud — og hans Lykkes Ransmand ligger dræbt for hans Fødder. Da han ser, at hans Hustru, den Kvinde, som han elskede saa højt, og som har drevet ham til denne Gerning, hulkende har kastet sig ned over sin Elskers afsjælede Legeme, brister alt for ham, stille og uden et Ord lader han sig føre bort af de tililende Betjente.

Under den paafølgende Proces har han ikke et Ord

til sit Forsvar. Som en Søvn-gænger med et underligt dødt og koldt Blik overværer han Retsforhandlingerne. Først da Dommen — 12 Aars Tugthus — forkyndes ham, falder han sammen. Hans Fortvivlelse faar Luft i en voldsom Hulken, da han, som i et Drømmesyn, mindes en Episode fra sin fordums Lykke; en ubetingelig Længsel efter Barnet, det eneste, han nu har tilbage paa Jorden, overfalder ham, og han tigger og trygler saa længe, til der forundes ham en Sammenkomst med det. Det bliver et Møde saa rørende, at selv de hærdede

Din Hustru bedrager Dig!

Retstjeneres Blik dugges; og han bliver først nogeniunde rolig, da den trofaste Barnepige lover aldrig at ville forlade den lille Datter.

— — —
2 Aar er gaaede, og Hutkinson, hvis Hustru imidlertid er død, har udvist en i enhver Henseende eksemplarisk Opførsel i Fængslet. Der tilstaaes ham da ogsaa de flest mulige Lempelser, og bl. a. har han og hans Sidekammerat, Fange Nr. 13, der ogsaa hører til de mest begunstigede, faaet Lov til at arbejde i Fængseldirektørens Have.

En tung Afsked.

Saa en Dag, da Opsynet er beskæftiget andet Steds, gør Nr. 13 ham opmærksom paa, at der nu, for eneste Gang rimeligvis, er Lejlighed til Flugt. Ved Hjælp af en Lægte, der tilfældig ligger i Haven, kan de klatre over Muren, og bag den ligger den gyldne Frihed og lokker og kalder.

En fredløs Mand.

Fanget.

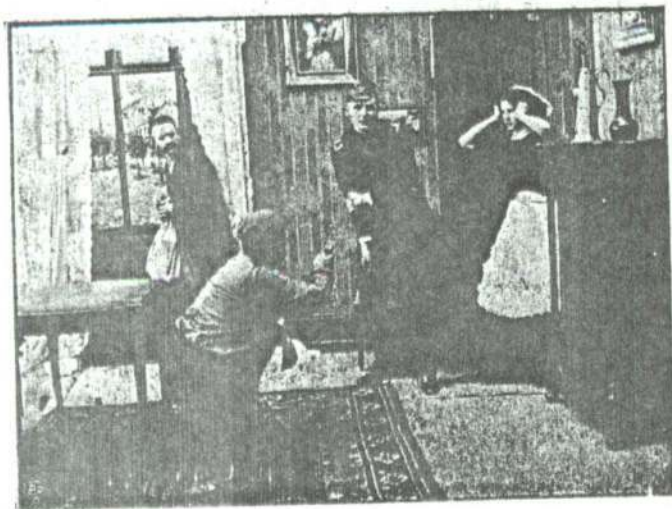
Et Øjeblik betænker han sig — tør han skuffe den Tillid, man har vist ham — men saa . . . Fristelsen er for stor, — Friheden! — Friheden! — Udsigten til atter at skulle se den elskede Datter, — nej, han kan ikke modstaa! Hurtig stiller de Lægten mod Muren,

Hvervet som Politibetjent.

han klatrer op, er lykkelig kommen over, og Nr. 13 skal til at følge efter, da brister Lægten, og Kammeraten styrter ned, slaar Hovedet haardt mod Muren og ligger besvimet nede paa Jorden. Nu er Skridtet gjort; at hjælpe den anden er en Umulighed, nu maa han sørge for sig selv — og afsted iler han, skarpt forfulgt af Betjentene.

Til Held for ham har han imidlertid faaet et saa stort Forspring, at han før de andre kan naa ned til Floden og springe i den eneste Baad, der ligger dér, — han er frelst! Rigtignok forestaar der ham endnu

I Embeds Medfør.

alvorlige Strabadser, saaledes et milelangt Ridt paa en usadlet Hest, men nogen overhængende Fare synes der dog ikke at være.

Udmattet og træt til Døden naar han en Kro, hvor nogle Cowboys, der skal have deres nylig udbetalte Aarsløn sat over Styr, har foranstaltet en større Festlighed; han har lige faaet sat sig ved et Bord, og er begyndt — udhungret som han er — at sluge Maden i sig, da en Politiaгент træder ind, genkender ham og arresterer ham. De i Stuen forsamlede Cowboys interesserer sig

kun lidt herfor. Har denne Fyr, som Agenten siger, begaaet Mord, saa lad ham bare blive nappet, det angaar ikke dem!

Da rejser han sig halvt desperat af Fortvivelse, og med flammende Veltalenhed skildrer han, hvorfor han har dræbt, hvorfor han tog sig selv tilrette, — og i et Nu er Stemningen vendt for ham: hvor der før var kold Ligegyldighed, ser han nu venlig Sympati — Politiaagenten trænges op i en Krog, Hutkinson hjælpes ud og til Hest, og afsted gaar det igen, ned til Kysten,

En Udnævnelse.

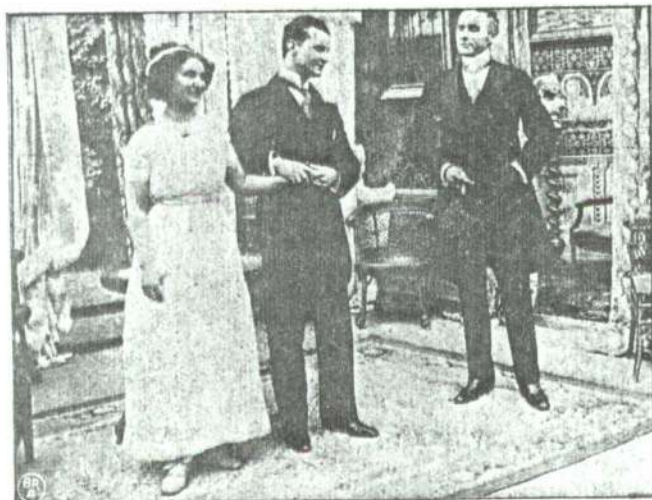
hvor det lykkes ham at slippe ombord i et Skib, der sejler til Australien.

Her opnaar han at blive hvervet til Politiet, hvor han, takket være sin Flid og Paapasselighed, snart avancerer til Overbetjent, og endelig — endelig — kan han nu faa den længe savnede Datter over til sig.

Lykken syntes nu atter at ville tilsmile ham. Paa en af sine Inspektionsture bliver han en Aften kaldt til en Villa, hvor der er gjort Indbrud; uden Betænkning iler han alene derhen, overrasker Banden, hvormellem han

til sin Rædsel genkender sin tidligere Kammerat Nr. 13; denne, der ogsaa har kendt ham igen, slipper bort efter først at have saaret ham ret alvorligt. Han kommer paa Hospitalet, og her indfinder selve Justitsministeren sig og udnævner ham til Politiassistent som Belønning for hans modige og kække Adfærd. Ministerens Søn lærer ved denne Lejlighed hans Datter at kende, og ret længe varer det ikke, før de to Unge er forlovede. Endelig synes han paany at være fuldt ud lykkelig — da overraskes han en Aften af Kammeraten fra fordums Tid

Unge Hjerter.

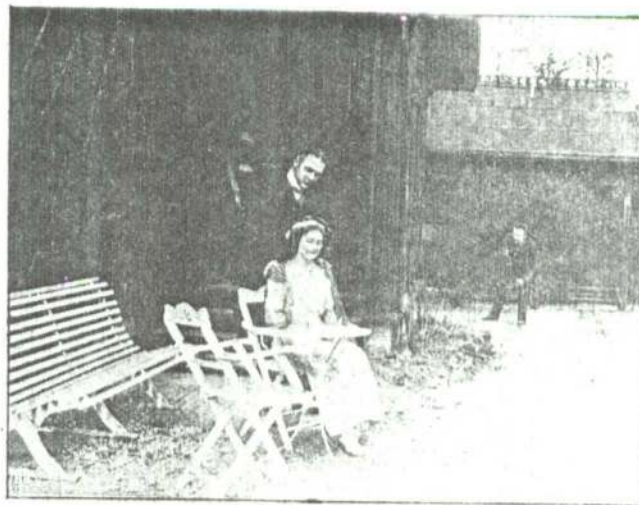
— Nr. 13 — som hemmelig har sneget sig ind i Haven, — han vil have Hævn, Hævn for enhver Pris, og affyrer et Skud mod den unge Pige, heldigvis uden at ramme; men denne Gang gribes han.

Da han i Retssalen erfarer sin Dom, og ser sin tidligere og heldigere Kammerat frank og fri, gribes han af et vildt og hadefuldt Raseri, og for hele Forsamlingen udraaber han, at denne ærede og agtede Politiassistent er en Morder og udbrudt Tugthuslave! Som et Torden-slag virker denne Meddelelse paa alle — bleg og stille

Forlovelsesgilde.

rejser Hutkinson sig og indrømmer stille og rolig Rigtigheden af denne Angivelse. Da træder Ministerens Søn ind, jublende svinger han et Dokument i Haanden — det er Frifindelsesdekretet for Hutkinson!

Et Mordforsøg.

Lykkestraalende kaster Datteren sig om sin Forlovedes Hals, og takker ham rørt, fordi han frelste hendes kære Fader. Hutkinson selv er for bevæget til at tale.

Nu endelig er hans Samvittighed fri for den knugende Byrde, der tyngede den i de mange lange Aar.

*Filmen, saavel som dens Plakat og Program-Tekst
o. a. lignende Materiale ejes med absolut Ejeret af*

A/S Fotorama,

Aarhus - København - Kristiania,

Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav blive gjort gældende mod Vedkommende.

Biograf Theatret

Vimmelskiftet 47

PROGRAM

Billetten gælder kun til en Forestilling bestaa-
 ende af samtlige Programmets Numre
 For hver paabegyndt ny Forestilling maa ny
 Billet løses
 Ret til Forandringer i Programmet forbeholdes.

Eftertryk forbydes.

Det grafiske Institut, Brolæggerstr. 11, Kbhvn. K.

Den Undvegne.

Tugthusfangerne Nr. 10 og Nr. 13.

Fra Dybet til Vejrs.

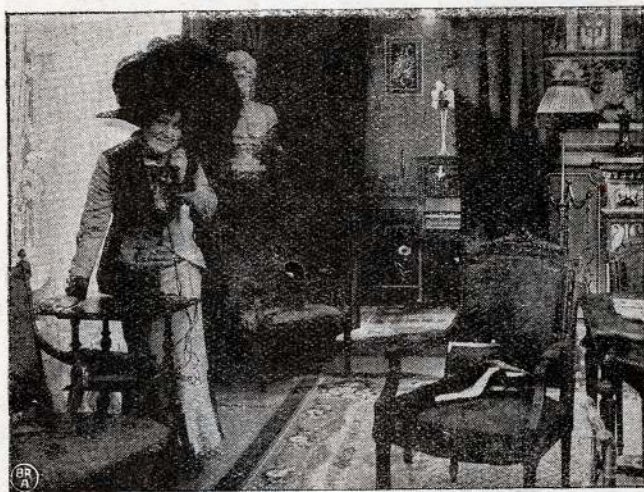
Et moderne Samfunds-drama.

I Hovedrollen: Skuespiller *Valdemar Psilander*.

Er det mon Skinsyge, der driver ham til den forfærdelige Handling?

I hvert Fald ikke Skinsyge i dette Ords almindelige Forstand —!

Men det er, som brydes hele hans Liv isønder, som slukkes Solen og Dagens Lys omkring ham i den Stund, da hans bed-

ste og ærligste Ven staar foran ham paa hans Kontor og fortæller ham — at hans Hustru bedrager ham. Han véd intet af sig selv, forstaar intet, raser kun som et saaret Rovdyr, raser og . . . hævner sig.

I syv Aar har han levet sammen med denne Kvinde. Han elskede hende fra den første Stund, han som ung Student mødte hende. Hun blev det Maal, der lyste over hans første Ungdom, han sled sig med Jærnflid frem mod sin Eksamen, arbejdede Dag og Nat, til han naaede saavidt frem, at han som »Fuldmægtig Hutkinson« kunde præsentere sig i hendes Forældres Hjem ude i New Yorks Villakvarter og bede om hendes Haand.

Hun blev hans Hustru og skænkede ham en lille Datter, der fyldte deres Hjem med Lykke. Aldrig et Sekund i de Aar der er gaaet, har han blot tænkt den Tanke, at hun kunde bedrage ham, kunde svige al den Kærlighed, han har ofret hende.

Og nu staar han Ansigt til Ansigt med denne forfærdelige Sandhed.

Vennen henter ham paa Kontoret, fører ham hen i Byparken og viser ham her i en afsides Lund Hustruen ene med en berygtet Levemand, en ung Bankdirektør, i en Situation, der ikke kan misforstaas.

Hutkinson trækker sin Revolver — skyder Forføreren ned som en Hund.

Han ligner en Dødnings, som han staar dér, med den rygende Revolver i Haanden, ufølsom overfor den Døde, hvis Blod rinder over Plærens friske Grønsvær. Hans høje, ranke Skikkelse er som af Sten, hans Ansigt som mejslet i Marmor; ikke en Muskel rører sig i det — hans Hjerne er som sat ud af Virke.

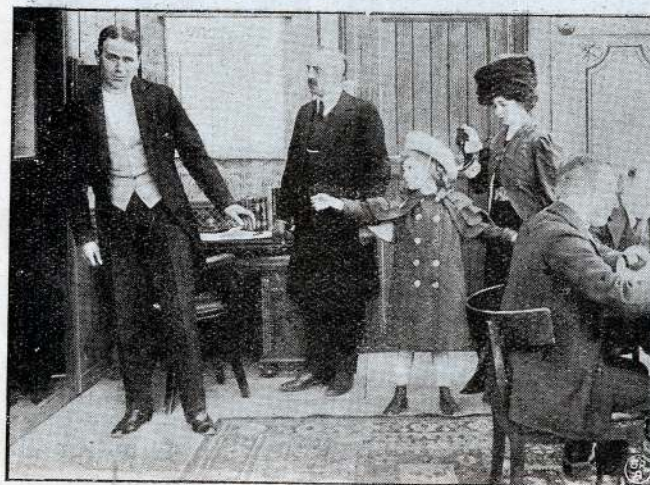
Og rundt fra alle Sider i Parken myldrer Folk frem, alarmerede ved Lyden af Skuddet — fredelige Spadserende, der med paatrængende Nysgerrighed trænger sig ind i dette Drama, som de ikke fatter, Opsynsmænd og Politibetjente, der kommer som den hævnende Retfærdigheds Repræsentanter.

Hutkinson anholdes og føres bort til Fængsel og Dom.

Som en Søvn-gænger staar han for Edsvorneretten, uden at mæle et Ord til sit Forsvar. Hans Defensor har ikke kunnet fravriste ham den ringeste Forklaring, og hans Forsvar bliver kun bygget paa Gisninger og Formodninger.

Dommen lyder paa Tugthusarbejde i 12 Aar.

Først den Dag, da Retssekretæren kommer ind i hans Celle og forkynder ham Dommen, — først da synker han sammen. Hans Fortvivlelse faar Luft i en voldsom Hulken, da han, som i et Drømmesyn, mindes en Episode fra den lykkelige Tid, der nu for stedse er forbi. En ubetvingelig Længsel efter Barnet,

det eneste, han har tilbage paa Jorden, overfalder ham. Han tiger og trygler saa længe, til det, som en sidste Naade mod den Dømte, forundes ham at faa sige Farvel til den lille Pige.

Inde paa Varetægtsfængslets Kontor sér han hende igen. Det bliver et Møde saa bitterligt tungt, saa rørende, at selv de gamle hærdede Retsbetjentes Øjne dugges. Og den Dømte falder først nogenlunde til Ro, da den trofaste Barnepige, mens Taarene rinder fra hendes Øjne giver ham det Løfte aldrig at slippe hans Barn.

Saa føres han til Tugthuset. Porten lukker sig efter ham. Fuldmægtig Hutkinson er ikke mere — nu er han »Straffefange Nr. 10«.

To Aar er svundne hen. Dag efter Dag er gledet i det endeløse Graa, der er Livet bag et Tugthus' Mure. »Straffefange Nr. 10« opfører sig eksemplarisk. Han lyster uden Mucken de Ordre, der gives ham; med sløv Energi udretter han det Arbejde, der paalægges ham; apatisk, næsten som en Maskine, træller han fra Morgen til Aften, ufølsom for alt, hvad der ellers foregaar om ham. End ikke Efterretningen om, at hans troløse Hustru er død, formaar at rive ham ud af hans Sløvhedstilstand . . . . .

Saa aabner Væjen til Friheden sig en skønne Dag for den ulykkelige.

Sammen med en anden Fange, »Nr. 13«, der ligesom han paa Grund af sin gode Opførsel faar forskellige Smaabegunstigelser udenfor det strenge Reglement, er han sat paa Gravearbejde ude i Fængselsinspektørens Have, der kun ved en fem Alen høj Mur er skilt fra Landevejen. Et Øjeblik er de to Fanger uden Opsyn. »Nr. 13« hvisker ham, bøjet over sin Spade, et Ord i Øret, peger paa Muren og paa en Lægte, der ligger paa Jorden, og ..... saa er de To enige!

Det er som vaagner Hutkinson til Liv igen. Al hans gamle Kraft og Energi er over ham med det samme — Sløvheden er borte. I et Spring er han henne ved Muren, rejser Lægten, kryber til Vejrs, hjulpet af Kammeraten, naar Murkanten, svinger sig op over den, og vender sig saa for at hjælpe »Nr. 13« op.

Men Lægten braser sammen under ham, knækker. »Nr. 13« styrter ned med et Skrig, der øjeblikkelig allarmere Fangevogterne — og Hutkinson maa flygte alene.

Han springer ned, medens Revolverkugler slaar mod Muren, og saa løber han, som kun et jaget Menneske kan løbe — en Fange, der løber for sin Frihed og véd, at bag ham er Vogternes

halsende Kobbelt og Fængslets truende Gitre. Det er Flugt saa vild, saa stakaandet, at Hjærtet staar stille i Brystet paa den, der sér den. Over Mark og Eng, gennem Skov og Krat gaar det — ned til Floden. En Baad ligger tilfældig ved Bredden. I et Spring er han i den. Kæden sprænger han, støder fra med Aaren og saa ud paa Floden med hastige Tag, op mod Strømmen, over paa den anden Bred, i Land, og saa atter videre i Løb, i rasende Løb.....

Udenfor en Smedie staar en Hest til Skoning. Der er ingen Mennesker ved den. Han løser dens Baand, svinger sig op paa dens nøgne Ryg, hugger Hælene i Siden paa den og saa ud ad Landevejen i vild Gallop.....

Hans Maal er hans gamle Ammes Hytte, som han husker ligger et Par Mil mod Nord. Han river Døren op og staar pludselig inde i den gamle Kvindes Stue.

I første Øjeblik er hun som lammet over at se ham i den forfærdelige Fangedragt. Saa kender hun hans kære Ansigtstræk og — hun spørger ikke.

De Mennesker, der vogtede vore første Skridt i Verden, spørger ikke, naar Hjælp haves behov.

Hun finder frem sin afdøde Mands Klæder, hjælper ham med at skifte Tøj, brænder Fangedragten, giver ham Brød og

Mælk og viser ham saa Vej bort over Markerne, ind gennem Skoven, mod Nord — frem mod Friheden.

Ude i en Nybyggerby træffer vi Hutkinson igen nogle Maaneder senere. Han er kommen i Sjak med en Flok Cowboys, hvem hans Kræfter, hans Arbejdslyst og hans tavse, men imødekommende Væsen har tvungen til Respekt, og han har fundet en Chance for at kunne leve.

Men Loven har lange Arme.

En Dag, da han sammen med sine nye Venner sidder i Kroen, træder en Detektiv ind ad Døren. Han har fundet ham efter Signalementet i Politietterretningen, og han erklærer ham for anholdt, idet han henvender sig til de forsamlede Cowboys og fortæller dem, at den Anholdte er en udbrudt Straffefange, der er dømt for Mord.

Hutkinson véd ingen Frelse. Hans »Venner« sér ganske ligegyldigt eller foragteligt paa ham. En Tugthusfange! En Morder! Lad Politiet bare tage ham!

Men saa rejser Hutkinson sig. Desperat af Fortvivlelse ryster han Detektivens Haand af sig, og saa fortæller han — fortæller dem, disse halvvilde Mænd, hvorfor han kom i Tugthuset, hvorfor han blev Morder —!

Og paa et Øjeblik er Stemningen vendt blandt de raa Cow-

boys. Skulder mod Skulder trænger de Politimanden op i en Krog, holder ham fast uden at lægge Haand paa ham, medens Hutkinson styrter ud af Kroen, svinger sig paa en Hest og jager bort ned mod Kysten mod den store Havneby.

Her sniger han sig om Bord i en Damper, der ligger klar til at gaa til Australien, og han gør den lange Rejse over Havet med som blind Passager.

Han kommer i Land i Sidney, driver en Tid rundt og lever af tilfældigt Arbejde, men opnaar saa at blive hvervet til Politiet, hvor han takket være sin Intelligens, sin Dygtighed og sin Paapasselighed i Løbet af faa Aar allerede avancerer til Overbetjent. Og endelig kan han nu faa sin lille Pige og hendes trofaste Plejerske over til sig.

Lykken synes igen en Gang at tilsmile den haardt prøvede Mand. Han har faaet bygget sig et hyggeligt Hjem op, og Fortiden er gledet i Glemme.

Men en Dag rejser dens Skygge sig over ham.

Paa en Inspektionsrunde kaldes han til en enligt beliggende Villa, hvor et Par Indbrudstyve er i Arbejde. Frygtløs iler han ind i Huset, slaar den ene af Banditterne i Gulvet foran det opbrudte Pengeskab, vender sig mod den anden, der er i Færd med at krybe ud af Vinduet, og — staar saa pludselig Ansigt

til Ansigt med »Nr. 13«, den gamle Kammerat fra Tugthuset
ovre i Amerika.....

»Nr. 13« slipper bort. Overbetjenten rammes i Armen af
en Kugle fra hans Revolver. Men han vilde sagtens heller
ikke usaaret have kunnet forhindre hans Flugt — lamslaaet,
som han er, ved Gensynet med dette Minde fra den svundne
Tid.

Hutkinson bliver bragt paa Hospitalet. Hans modige Optræ-
den rapporteres til hans Overordnede, helt til Justitsministeren.

Og hans Belønning bliver hans Udnævnelse til Politichef i Sid-
ney — en Udnævnelse Justitsministeren personlig overrækker
ham paa Hospitalet.

Midt i Glæden staar »Nr. 13« ved Hutkinsons Side.....

Forbryderen vil ikke slippe sit Tag i sin gamle Kammerat.
Han forfølger ham tidlig og silde i Hemmelighed — truer ham
med Skandale, presser ham for Penge, flere og flere for hver
Dag, der gaar.

Tilslidst kan Hutkinson ikke holde denne forfærdelige Til-
stand ud mere. Hans Datter er bleven forlovet med Justits-
ministerens Søn, og Hutkinson vil og maa have Fortiden ud af
Verden.

Han nægter at understøtte »Nr. 13« mere.

Men Forbryderen hævner sig. En Aften sniger han sig ind
i Hutkinsons Have og skyder paa den unge Pige — heldigvis
dog uden at ramme hende. Hutkinson forfølger ham, indhenter

ham, slaar ham i Jorden, binder ham og — overgiver ham til
de tililende Betjente.... lader ham anholde!

I dette Nu tænker Hutkinson ikke paa, hvilket højt Spi-
l han spiller. Hans Datters Liv har været truet, og Sku-ken skal
bøde derfor, koste, hvad det koste vil.

Men da »Nr. 13« er afleveret til Arresten, forstaar Hutkin-
son, at han har ødelagt sig selv, at han er fortabt.

I en Samtale med sin Datter fortæller han hende alt, — at

han har dræbt hendes Moder, fordi hun sveg ham, at han er
brudt ud af Tugthuset, og at hans Plads ikke er paa Politi-
chefens Stol, men paa Tugthus-Cellens Briks.

Fortvivlet til Døden gaar den unge Pige til Justitsmini-
sterens Hjem, fortæller sin Kæreste, hvad hun lige har erfaret
og — giver ham hans Ord tilbage.

Men den unge Mand er af en brav Støbning. Han vil ikke
slippe hende. Og han vover bag hendes og hendes Faders Ryg

et Forsøg paa gennem den amerikanske Gesandt at skaffe Hut-
kinson benaadet.

Sagen mod Fangen »Nr. 13« er til Behandling for Ed-
svorneretten. Han staar tiltalt for Mordforsøg. Som Vidne er
mødt Politichefen og hans Datter. Blandt Tilhørerne ses selve
Justitsministeren.

»Nr. 13« nægter ikke — gør slet intet Forsøg paa at nægte.
Men i det Øjeblik, han skal føres ud, medens Retten skal

votere, stopper han op, vender sig mod Forsamlingen og raaber, idet han peger paa Hutkinson:

»Jeg dømmes paa hans Vidnesbyrd dér, véd I hvem den fine Mand er? Han er Politichef her, javel. Men han er *min gamle Kammerat fra »Sing-Sing«* — min gamle Ven, der endnu har 10 Aar tilbage af sin Straf — den Straf, han fik for Mord! Han er Morder — hører I dette — Godtfolk!«

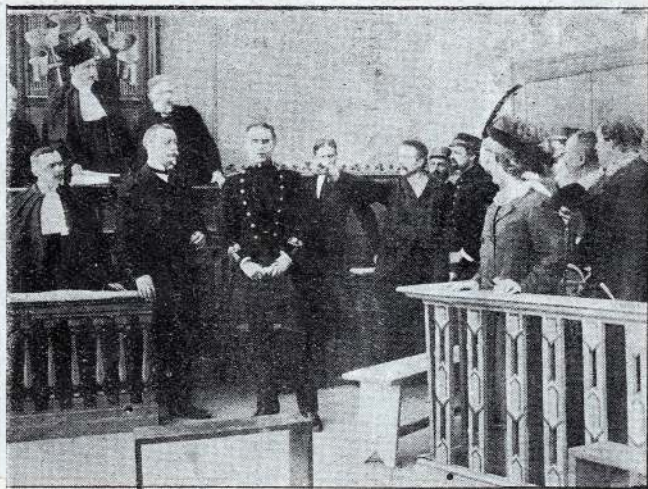
Hutkinson staar som lamslaaet. Han formaar ikke at protestere, ikke at tale — han nikker kun bekræftende, da Justits-

ministeren spørger ham, om det er sandt, det Forfærdelige, denne Forbryder fortæller.....

Hele Retssalen er i Oprør.....

Men da rives Døren pludselig op. Og ind styrter Ministerens Søn, som Overbringer af en Depesche fra den amerikanske Gesandt, der meddeler, at Præsidenten, efter at Straffefange »Nr. 10«s Sag har været underkastet en fornyet Under-

søgelse, der har vist de nærmere Omstændigheder ved hans Brøde, har benaadet ham for den resterende Straf og meddelt ham Æresoprejsning.

Hutkinson er frelst. Hans Ære er reddet.

Han er ikke mere — »Den Undvegne —«.

Fortidens Mørke forsvinder for den Lykkens Sol, der nu løfter sig over hans Liv.

Dens sidste Skygge er sunken i Graven .....

3395

Die Sträflinge Nr. 10 und Nr. 13

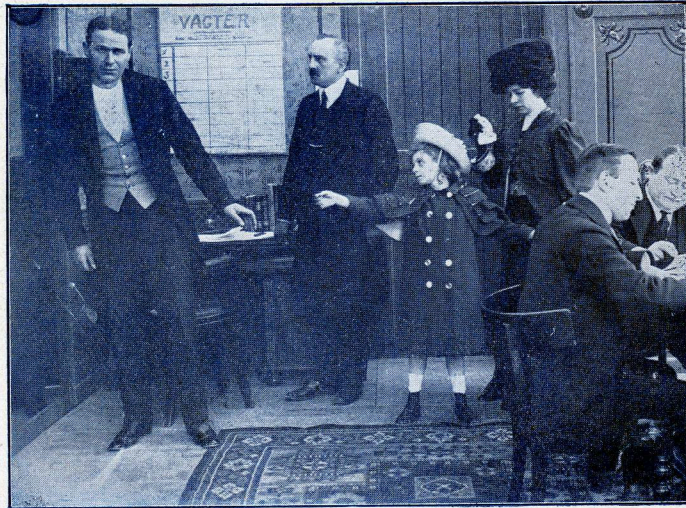
NORDISCHE FILMS CO., G. M. B. H., BERLIN SW. 48, Friedrich-Straße 13
Telegramm-Adresse: „Nordfilm“
Fernsprecher: Amt Mpl., Nr. 10191

981

Die Sträflinge Nr. 10 und Nr. 13

„Schätze niemand glücklich, ehe er in seinem Grab liegt,“ sagte einmal der weise Solon, und freilich, dieses Sprichwort enthält eine tiefe und bittere Wahrheit. Der junge Prokurist Hutkinson ist froh und zufrieden, er hat eine gute, einträgliche Stelle, eine hübsche Frau, und eine kleine prächtige Tochter, kurz: er ist glücklich und zufrieden, um so tiefer ist aber auch sein Fall, als er von dem neidischen Schicksal getroffen wird. Sein strahlendes Glücksschloß fällt wie ein kleines Kartenhaus zusammen. Ein Freund reißt ihm das Band von den Augen weg, und erzählt ihm, daß seine Frau

ihm untreu ist. Anfangs will er es gar nicht glauben; der Freund führt ihn aber zu dem Orte hin, wo die falsche Frau ein Rendezvous mit ihrem Geliebten hat. Einen Augenblick steht er wie gelähmt, dann stürzt er ganz sinnlos auf das nichtsahnende Paar zu, ergreift ohne Bedenken seinen Revolver, und der Räuber seines Glückes liegt tot vor seinen Füßen. Als er wieder zu sich kommt, sieht er seine Frau, die er so innig liebte, sich schluchzend über den entseelten Körper ihres Geliebten stürzen. Er wird ganz stumm vor Schmerz, und reuig läßt er sich von den herbeieilenden Schutzleuten fortführen.

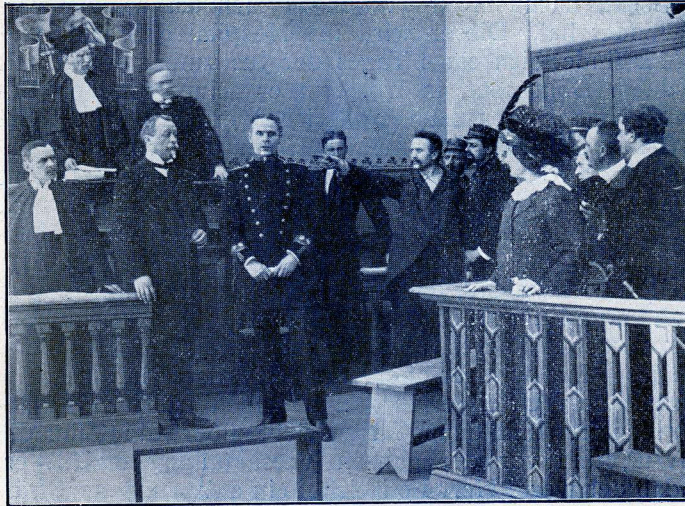
Während des folgenden Prozesses hat er kein Wort zu rVerteidigung anzuführen; wie ein Nachtwandler wohnt er den Rechtsverhandlungen bei. Erst als er das Urteil erfährt: 12 Jahre Zuchthaus, bricht er zusammen, und macht seiner Verzweiflung in einem gewaltsamen Schluchzen Luft. Eine heftige Sehnsucht nach dem Kinde ergreift ihn, und er bittet so lange, bis ihm eine Zusammenkunft mit seinem Kinde eingeräumt wird. Diese Begegnung ist so ergreifend, daß sogar die abgehärteten Gerichtsbeamten gerührt werden, und er wird erst wieder etwas ruhiger, als ihm

das treue Kindermädchen versprochen hat, das Kind nie zu verlassen.

Zwei Jahre sind vergangen, und Hutkinson, dessen Frau inzwischen gestorben ist, hat im Gefängnis ein musterhaftes Benehmen bewiesen, und es werden ihm mehrere verschiedene Vergünstigungen gewährt. Z. B. wird ihm und seinen Mitgefangenen Nr. 13 erlaubt, im Garten des Gefängnisdirektors zu arbeiten.

Eines Tages, als die Aufseher anderswo beschäftigt sind, macht Sträfling Nr. 13 ihn darauf aufmerksam, daß eine günstige Gelegenheit zur Flucht vorhanden ist. Mittels einer Latte, die im Garten liegt, können sie über die Mauer klettern, und die goldene Freiheit gewinnen. Einen Augenblick besinnt er sich; die Versuchung ist aber doch zu groß, und schnell

klettert er die Latte hinauf und über die Mauer. Nr. 13 will folgen, aber die Latte zerbricht, und er fällt zu Boden. Hutkinson kann ihm nicht helfen, es gilt so schnell wie möglich fortzukommen. Er läuft aus allen Kräften, von den Aufsehern scharf verfolgt. Er erreicht den Fluß vor den Verfolgern, nimmt das einzige Boot, welches dort liegt, und ist gerettet. Freilich hat er noch viele Gefahren zu überwinden, aber zuletzt erreicht er doch erschöpft und sterbensmüde eine Schenke, wo einige Cowboys eine größere Festlichkeit veranstaltet haben, indem sie eben ihre jährliche Zahlung erhielten. Kaum hat Hutkinson sich an einen Tisch plaziert, um seinen Hunger zu befriedigen, als ein Schutzmann eintritt und ihn sofort erkennt. Er verhaftet ihn, und erzählt, daß er einen Mord begangen hat. Die Cowboys kümmern sich nicht besonders darum, aber Hutkinson, der halb wahnsinnig vor Verzweiflung ist, erzählt seine Geschichte und schildert lebhaft, wie es gekommen ist, daß er Mörder wurde, und weshalb er sich selbst Recht verschafft hat, und im selben Augenblick wendet sich die Stimmung. Der

Schutzmann wird in die Ecke gedrängt, Hutkinson wird aus der Tür geholfen, auf ein Pferd, und dann geht es weiter bis zur Küste, wo er glücklich an Bord eines Schiffes kommt, welches ihn nach Australien mitnimmt. Dort gelingt es ihm, eine Stellung bei der Polizei zu erhalten. Durch Fleiß und Sorgfalt avanciert er bald zum Oberkonstabler, und endlich kann er nach seinem kleinen Mädchen senden. Diese kommt sobald es möglich ist mit ihrem treuen Kindermädchen, und so scheint, als sei ihm das Glück nun endlich wieder günstig.

Eines Abends wird er zu einer Villa gerufen, wo ein Einbruch unternommen wird. Ohne sich zu bedenken, eilt er alleine ins Haus. Zu seinem Entsetzen erkennt er in einem der Einbrecher seinen alten Kameraden Nr. 13. Dieser erkennt auch ihn, aber er entwischt, nachdem er Hutkinson ziemlich schwer verwundet hat. Dieser wird ins Hospital gebracht, und hier findet sich eines Tages der Justizminister ein, mit einem Dokument, in welchem er seines mutigen Benehmens wegen zum Polizeichef ernannt wird. Bei dieser Gelegenheit lernt der Sohn des Ministers die Tochter von Hutkinson kennen, und es dauert nicht lange, so sind die jungen Leute verlobt. Endlich ist er wieder vollkommen glücklich. Eines Abends überrascht er im Garten seinen alten Kameraden Nr. 13. Dieser ist wütend, daß er kein Geld von ihm erpressen kann, und um sich zu rächen, feuert er einen Schuß auf Hutkinsons Tochter ab. Glücklicherweise trifft er nicht. Dieses Mal wird er aber ergriffen. Als er im Gerichtssaale sein Urteil erfährt, und seinen früheren Kameraden frei und unangetastet sieht, überwältigt ihn die Wut, und vor der ganzen Versammlung erzählt er, daß der werthe Herr Polizeichef ein entsprungener Sträfling ist. Wie ein Donnerschlag wirkt diese Mitteilung auf alle. Leichenblaß aber ganz ruhig erhebt sich Hutkinson, und bestätigt die eben gemachten Angaben. Dann tritt der Sohn des Ministers ein. Jubelnd schwingt er ein Dokument in der Hand. Es ist ein Freisprechungsdekret für Hutkinson. Das junge Mädchen, welchem der Vater seine Lebenstragödie vertraut hat, hat sich verpflichtet gefühlt, die Geschichte ihrem Verlobten zu erzählen, damit er frei entscheiden kann, ob er sie heiraten will oder nicht. Seine Liebe ist aber wahr und treu, er will nicht auf sie verzichten, und wirkt durch den Gesandten aus, das Hutkinson freigesprochen wird. Diese Freisprechung gerade zur rechten Zeit, wirkt wie eine Befreiung von einem bösen Traum. Aber diese letzte Sinnesregung ist für Hutkinson zu groß gewesen. Still sinkt er in die Arme seiner Tochter und seines Schwiegersohnes um, und geht endlich den Frieden ein, nach welchem er sich so innig gesehnt hat.

Erscheinungstag: 3. Februar 1912
Preis: Mk. 1050.--   Zensiert

LES FORÇATS NOS 10 ET 13.

Monsieur Hutkinson est un homme parfaitement heureux. Il a une belle maison, une bonne situation, une femme charmante, et une délicieuse petite fille, qu'il aime de tout son coeur. Mais un beau jour les malheurs viennent l'assaillir. Un de ces amis vient le trouver dans son bureau et lui raconte que sa femme, dans laquelle a la plus grande confiance, le trompe. L'ami vient de la rencontrer dans un des parcs de la ville avec son amant. Il téléphone à la maison - La bonne lui répond que Madame est sortie. Hors de lui, il court au parc, où l'ami venait de les rencontrer, et, en effet, il voit la femme traîtresse dans les bras de son amant. Il perd toute contenance, et sans prendre le temps de réfléchir il tue le séducteur d'un coup de revolver. Puis en voyant sa femme se jeter toute en larmes sur le corps de son ami, il comprend qu'avec cet homme tout son bonheur est tué, et il se laisse arrêter sans résistance.

Quelque temps après, l'arrêt est rendu: 12 ans de travaux forcés. Mais cet arrêt très sévère le laisse complètement indifférent. Il n'y a qu'une idée qui le tourmente, c'est le sort de sa petite fille. Enfin le jour où il doit commencer l'expiation de sa peine, on lui accorde la permission de la voir. A la vue de sa petite May, les larmes lui montent aux yeux. Il ne peut pas proférer une parole - il se contente de la presser sur son coeur, en l'embrassant tendrement. A la fin il faut s'arracher à cette douce étreinte, mais avant il fait promettre à la bonne dévouée de ne jamais quitter la petite fille, quoi qu'il advienne.

Quelques années s'écoulaient. Puis un jour Hutkinson reçoit par Annie, la bonne de la petite May, la nouvelle de la mort de sa femme. Elle ajoute qu'il va sans dire qu'elle gardera chez elle la petite fille. Pauvre petite May! Il y pense toujours. Que ne peut-il la presser sur son coeur et baiser ses beaux yeux bleus. Cette idée le hante constamment, et un jour une occasion favorable se présentant, il escalade le mur de la prison et se sauve, tandis-que son camarade le no 13, qui a voulu fuir lui aussi, tombe au moment critique se blesse et est saisi par le surveillant tandis que plusieurs gardiens sont envoyés à la poursuite d'Hutkinson. Après maintes péripéties, il arrive enfin chez son ancienne nourrice, qui lui procure d'autres vêtements et changé de cette manière il entre dans une vieille auberge de campagne où quelques cowboys ont arrangé une petite fête. Un instant il semble que les choses vont tourner mal pour lui: Un espion de police qui a suivi sa trace essaie de l'arrêter, mais Hutkinson raconte modestement son histoire aux cowboys, qui écoutent très intéressés. Il réussit à gagner leur sympathie, ils l'invitent à prendre la clef des champs, et pendant qu'ils barrent le passage à l'espion Hutkinson arrive à un port de mer, où profitant de l'obscurité de la nuit il réussit à se glisser dans un grand steamer prêt à partir pour l'Australie, et arrive ainsi clandestinement à Sydney. Un jour en errant dans les rues Hutkinson apprend par une affiche qu'on demande un certain nombre de policiers. Il se présente, sa demande est favorablement accueillie, et au bout de quelques années de service il est nommé officier de poli-

Enfin ses moyens lui permettent de faire venir auprès de lui sa petite fille et Annie. Inutile d'ajouter que sa joie est immense quand il tient de nouveau la chère enfant dans ses bras.

Un soir en faisant la ronde comme à l'ordinaire, il est appelé à une villa que des cambrioleurs sont en train de dévaliser. Il s'y précipite, et saisit les cambrioleurs en flagrant délit. Mais quelle est sa surprise en reconnaissant en un des voleurs son ancien camarade le no 13. Celui-ci réussit à se sauver après avoir blessé si grièvement Hutkinson, qu'il faut le conduire à l'hôpital. Ici le ministre de la Justice en personne vient le voir pour lui remettre sa nomination de chef de police de la circonscription du Nord.

Entretiens le fils du ministre et Mlle May, qui est devenue une belle jeune fille, ont fait connaissance, et se sentant vivement attirés l'un vers l'autre, ils sont venus demander aux parents la permission de se fiancer. Hutkinson est très embarrassé, il n'ose pas se réjouir du bonheur de sa fille, qu'il voit menacé à l'idée que le numéro 13 pourrait se présenter un jour et révéler le secret de son passé. Et il se montre que son pressentiment était juste. Un soir il surprend le no 13 tirant sur May, et cette fois celui-ci n'évite pas son sort. Malgré ses menaces de dévoiler Hutkinson celui-ci le fait arrêter après quoi il raconte à sa fille le terrible malheur qui l'a frappé en son temps. La pauvre fille est très malheureuse, elle va chercher son fiancé pour lui communiquer la triste nouvelle, mais c'est un brave jeune homme d'un caractère très noble, et il lui promet de l'aider de toutes ses forces. Le jour où le no 13 va être condamné Hutkinson est particulièrement nerveux. Il a le pressentiment de ce qui va arriver. Et il a parfaitement raison. Quand l'arrêt a été signifié au no 13, il s'écrie l'air mauvais: Pourquoi me condamner moi quand celui-ci est en liberté. C'est un forçat évadé!"

Tous les regards de l'assistance stupéfiée se portent sur Hutkinson. Le ministre de la Justice va demander une explication, quand son fils se précipite dans la salle avec la lettre de grâce qu'il a obtenue par l'intermédiaire de l'ambassadeur. Rayonnante de bonheur May se jette au cou de son fiancé; profondément touchée elle le remercie de tout son coeur d'avoir sauvé son père aimé. Et Hutkinson! il est trop ému pour parler. Enfin il est délivré du lourd fardeau qui a pesé sur sa conscience pendant tant d'années.

- - - - o o 0 0 o o - - - -